Edgar Wallace

ANDĚL HRŮZY

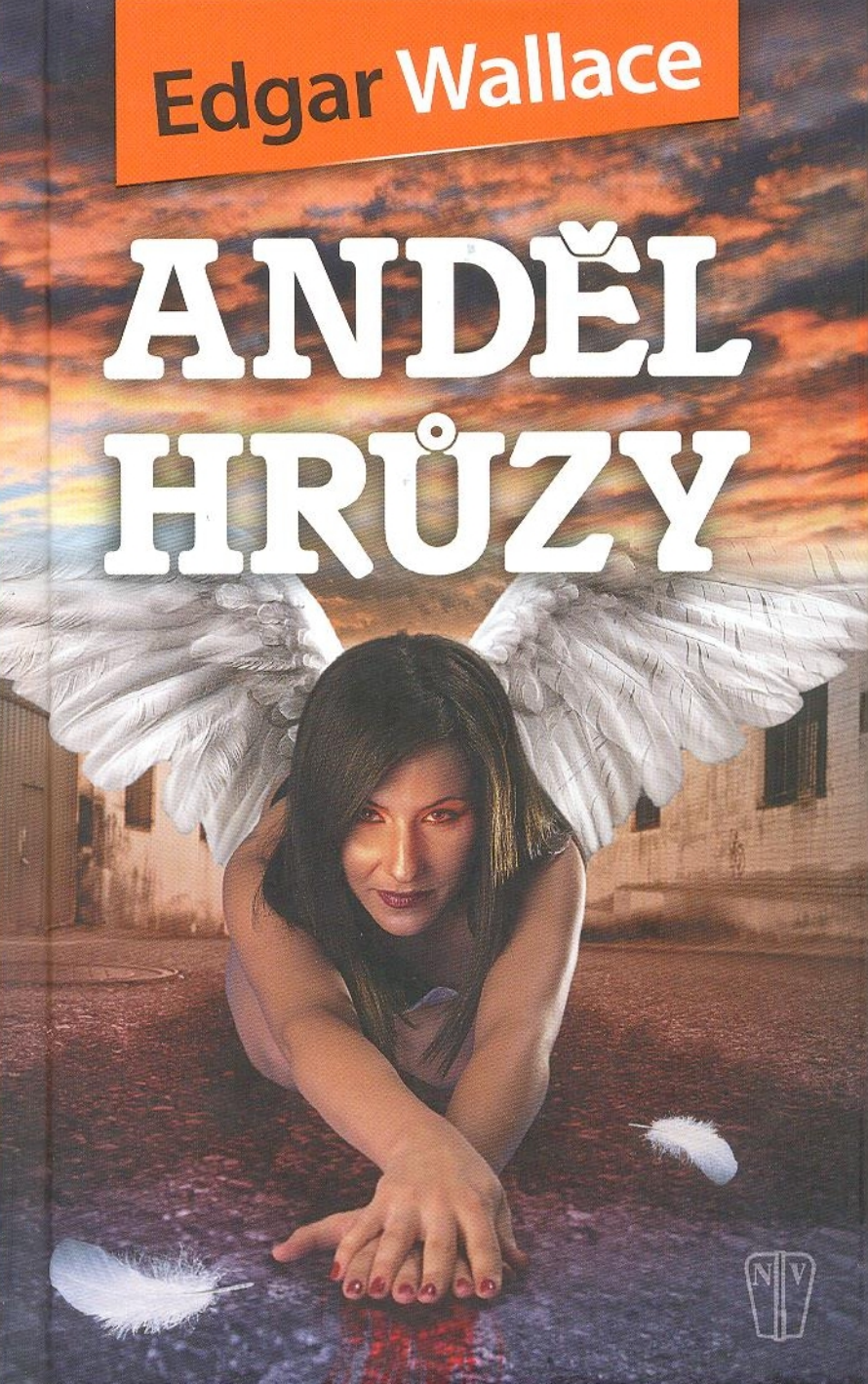

ANDĚL HRŮZY

Edgar Wallace

ANDĚL HRŮZY

NAŠE VOJSKO
2011

Copyright © Edgar Wallace
Translation © 2012 by Marianna Krtilová
Copyright in the Czech translation © 2012 NAŠE VOJSKO s.r.o.
Jacket design © 2012 by Q point Praha
All rights reserved

ISBN PDF 978-80-206-1569-5

1

Ticho v soudní síni, které bylo přerušeno, když předseda poroty četl rozsudek, ještě zhoustlo, jakmile soudce začal systematicky a puntičkářsky skládat své papíry, jak to staří lidé ve chvílích podobného napětí dělávají. Sebral dohromady bílé listiny, modré i nažloutlé a sklepnul je v úhlednou hromádku. Pak vzal pero a napsal několik slov.

Konečně sáhl pod psací stůl, vytáhl malý čtverhran z černého hedvábí a opatrně si jej nasadil na bílou paruku. Pak promluvil:

„Jamesi Meredithe, po dlouhém a trpělivém soudním vyšetřování jste byl odsouzen pro zločin úkladné vraždy. Plně souhlasím s rozsudkem poroty. Po vyslechnutém svědectví nešťastné mladé dámy, s níž jste byl zasnouben a jejíž výpověď jste se pokusil hrubým způsobem zlehčit, zůstalo velmi málo pochybností o tom, že jste zastřelil v záchvatu žárlivosti Ferdinanda Bulforda. Svědectví slečny Briggerlandové, že jste tomuto mladému muži vyhrožoval a že jste od ní odešel v afektu, zůstalo neotřeseno. Shodou okolností byl pan Bulford na ulici před domem vaší snoubenky, když jste odcházel, a vy jste jej zastřelil.

Namítat, jak jste to učinil prostřednictvím svého obhájce, že jste slečnu Briggerlandovou toho večera navštívil, abyste zrušil své zasnoubení a že váš rozhovor byl klidný a obešel se bez jakýchkoliv vyhrůžek, je totéž, jako byste říkal, že se tato dáma vědomě dopustila křivého svědectví, aby vás svou výpovědí připravila o život. A když jste k tomuto obvinění dodal, že z vaší smrti nebo uvěznění slečna Briggerlandová, která je

vaší sestřenkou, bude mít užitek, dovršil jste tím pouze svou podlost. Nikdo, kdo viděl tuto dívku v lavici svědků, tento dojemný a smím-li říci, krásný zjev, nemůže přijmout ani na okamžik vaše fantastické vysvětlení.

Kdo zavraždil Ferdinanda Bulforda? Muže, který neměl na světě jediného nepřítele? Tuto tragédii nelze úplně objasnit. Mně pouze zbývá určit trest, jaký stanoví zákon. Vaše žádost o milost bude předána příslušné instanci..."

Potom soudce vynesl trest smrti. Vysoký muž na lavici obžalovaných jej vyslechl s kamennou tváří.

Tak skončil velký proces vraždy v Berkeley Street a když se za pár dní v novinách objevilo, že trest smrti byl změněn v doživotní vězení, vyskytly se noviny a lidé, kteří dělali narážky na pobloudilou shovívavost a vyslovovali mínění, že by James Meredith byl oběšen, kdyby byl chudák a nikoliv boháč, jakým byl.

„Je po všem," řekl Jack Glover skrze zuby, když vyšel ze soudní síně spolu s obhájcem jeho přítele a klienta. „Slečinka vyhrává."

Advokát se na něho ohlédl a usmál se.

„Upřímně, Glovere, skutečně věříte, že by ta nebohá dívka byla schopná něčeho takového a lhala by o muži, kterého miluje?"

„Ona někoho miluje?" odfrkl Glover opovržlivě.

„Domnívám se, že jste zaujatý," řekl advokát. „Já osobně věřím, že Meredith je šílený. Jsem přesvědčený, že všechno, co nám napovídal o svém rozhovoru s tou dívkou, bylo výplodem chorobné obrazotvornosti. Jean Briggerlandová na mě učinila ohromný dojem, když vypovídala. Je ... k čertu, támhle je!"

U vchodu do soudní budovy stál velký automobil a jeden ze soudních sluhů přidržoval dvířka dívce ve smutku. Oba muži zahlédli na okamžik její bledou, zarmoucenou a neobyčejně krásnou tvář, než zmizela za staženými záclonkami.

„Šílený!“ hluboko si povzdechl advokát. „Jistě šílí! V celém životě jsem neviděl čistší duši v ženské tváři než v její!“

„Nebyl jste příliš dlouho na slunci, sire Johne? Začínáte být sentimentální,“ konstatoval Jack Glover a ve znamenitém právníkovi se pohoršením zarazil dech.

Jack Glover dovedl být otevřený ke svým přátelům, dokonce i když byli o dvacet let starší a podle všech zásad etikety měli právo na uctivost.

„Skutečně!“ řekl uražený sir John. „Jsou chvíle, Glovere, kdy jste nesnesitelný!“

Ale Jack Glover ho už neposlouchal, odcházel, ruce zabořené v kapsách.

Šedovlasého staršího společníka firmy Rennett, Glover and Simpson (Simpson byl již deset let na pravdě boží) zastihl zrovna na odchodu.

Pan Rennett se zase posadil, když Jacka uviděl.

„Už jsem tu novinu slyšel,“ řekl. „Ellbery tvrdil, že není podklad pro žádost o milost, ale já myslím, že to byl crime passionel a pro vraždící žárlivost se nevěší. Pokud se nemýlím, byla to výpověď toho děvčete, co rozhodlo?“

Jack přisvědčil.

„A vypadala přitom jako anděl zrovna vytáhnutý z ledničky,“ řekl zoufale. „Ellbery dělal, co mohl, aby jejím svědectvím otřásl, ale ten starý blázen je do ní sám napůl zamilovaný ... Opustil jsem ho, právě když blouznil o její čisté duši a jiných nebeských záležitostech.“

Rennett si hladil ocelově šedou bradu.

„Vyhrála," řekl.

„Ještě ne!" vybuchl Jack. „Ještě nevyhrála. Dokud nebude Jimmy Meredith mrtev, nebo..."

„Nebo ...?" opakoval jeho společník významně. „Z tohoto nebo nic nebude, Jacku. Jimmy dostane doživotí tak jistě, jakože je svět kulatý. Odvážil bych se ledasčeho, abych mu pomohl. Byl bych ochoten dát v sázku svou praxi i své jméno..."

Jack Glover užasle zíral na svého společníka.

„Vy ?" vydechl obdivně. „Netušil jsem, že máte Jimmyho tak rád."

Pan Rennett vstal a začal si navlékat rukavice. Zdálo se, že je poněkud zaražený reakcí, kterou vyvolal.

„Jeho otec byl mým prvním klientem," řekl omluvně. „Jeden z nejlepších chlapů, jací kdy žili. Oženil se na stará kolena, a proto byl takový podivín v otázce manželství. Dalo by se říci, že starý Meredith založil naši firmu. Váš otec, já a Simpson jsme byli v posledním tažení, když nám Meredith předal své věci. To pro nás znamenalo obrat. Vašemu otci – Bůh mu dej lehké odpočinutí – nikdy nevadilo o tom mluvit. Divím se, že vám o tom nevyprávěl."

„Asi vyprávěl," řekl Jack zamyšleně. „A vy byste se skutečně odvážil ledasčeho, Rennette... Tedy, abyste pomohl Jimmu Meredithovi?"

„Všeho," odpověděl starý Rennett.

Jack Glover si tesklivě pohvizdoval.

„Budu s tím starochem zítra mluvit. Abych nezapomněl, Rennette, četl jste v novinách, že jakýsi trestanec byl onehdy propuštěný z vězení do nemocnice na operaci? Byla k tomu interpelace v parlamentě. Je to obvyklé?"

„Lze to zařídit," řekl Rennett. „Proč?"

„Myslíte, že by se nám podařilo za pár měsíců dostat Jima Mereditha do nemocnice na – řekněme, na operaci slepého střeva?"

„Má zánět slepého střeva?" divil se starý muž.

„Může ho předstírat," odtušil Jack klidně.

„Myslíte na ono nebo?" vyzval Rennett po chvilce ticha Jacka a ten přikývl.

„Lze to zařídit – bude-li ještě živ," řekl Rennett.

„Bude živ," prorokoval jeho mladší společník, „jediný problém je – kde najít děvče?"

2

Lydia Bealová posbírala kousky papírů, které se válely po stole, zmačkala je do koule a hodila do ohně.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Pootočila se na židli a usmála se na tělnatou bytnou nesoucí podnos s velkým šálkem čaje a s krajíčky chleba se zavařeninou.

„Hotova, slečno Bealová?" zeptala se bytná úzkostlivě.

„Pro dnešek ano," řekla dívka a strnule se protahovala.

Byla štíhlá, o hlavu vyšší než zavalitá paní Morganová. Za temné, fialkové oči a něžný, oduševnělý obličej vděčila svým keltským předkům, půvab v jejích pohybech, i dokonalé ruce, které ležely na rýsovacím prkně, výmluvně svědčily o dobré krvi.

„Chtěla bych se na to podívat, slečno, smím?" otírala si paní Morganová dychtivě ruce o zástěru.

Lydia vytáhla ze zásuvky velký list kartonu. Měla hotový náčrt tužkou a paní Morganová na něj obdivně poulila oči. Byl to obraz muže ve škrabošce, držícího pistolí v šachu bandu ničemů.

„To je báječné," řekla s posvátnou úctou. „Myslíte, že se takové věci opravdu stávají?"

Dívka se zasmála a odložila kresbu.

„Stávají se v románech, které ilustruji, paní Morganová," řekla suše. „Skuteční bandité dneška přicházejí v podobě advokátních poslů, doručujících obsílky a platební příkazy. Ale je to aspoň odpočinek po těch módních listech. Víte, paní Morganová, že se mi při pohledu do výlohy s modely dělá nevolno!"

Paní Morganová potřásla soucitně hlavou a Lydia změnila téma.

„Byl tu někdo odpoledne?" zeptala se.

„Jen ten mládenec od Spadda & Newtona," odpověděla bytná s povzdechem. „Řekla jsem mu, že jste pryč, ale já jsem špatná lhářka."

Dívka zasténala.

„Ráda bych věděla, zda někdy uvidím konec těch dluhů," řekla zoufale. „V zásuvce mám tolik příkazů, že bych jimi mohla vytapetovat celý dům."

Když před třemi roky zemřel Lydiin otec, v němž ztratila nejlepšího přítele, věděla, že byl zadlužený, ale neměla tušení, do jaké míry. Den po pohřbu se setkala s jedním z jeho věřitelů a ten učinil pár hrubých narážek na pohodlnost smrti, jíž byly automaticky zrušeny všechny závazky George Beala. To stačilo, aby Lydia podnikla krok, který byl stejně pošetilý jako ušlechtilý. Napsala všem lidem, kterým otec dlužil peníze, a převzala dluhy, dosahující několika set liber.

Byla to keltská krev, co ji přimělo vzít na bedra takové břímě, příliš těžké na její síly, ale nikdy svého ukvapeného činu nelitovala.

Našlo se několik věřitelů, kteří pochopili, co se stalo, a nikdy ji neobtěžovali, ale těch bylo málo...

Vydělávala slušně v redakci Daily Megaphone, který měl módní přílohu, ale byla by potřebovala ministerské platy, aby umořila upomínky, které se na ni sesypaly měsíc potom, co převzala závazky svého otce.

„Půjdete dnes večer ven, slečno?“ zeptala se bytná.

Lydia se probrala z nepříjemných úvah.

„Ano. Mám pořídit pár náčrtů kostýmů v nové Cufewově hře. Do půlnoci se vrátím.“

„Jednoho krásného dne se dostanete ze všech nesnází, slečno. Uvidíte, že mám pravdu! Vsadím se, že se provdáte za bohatého, mladého muže.“

Lydia, sedící na kraji stolu, se zasmála.

„Prohrála byste, paní Morganová,“ řekla, „bohatí a mladí muži si berou ubohá, pracující děvčata jen v těch románech, jaké ilustruji. Pokud se vůbec provdám, tedy nejspíš za chudobného mladého muže, který se stane nevyléčitelným invalidou a bude potřebovat ošetřovatelku. A já ho budu tolik nenávidět, že s ním nebudu moct být šťastná, a tolik ho budu litovat, že od něho nebudu moct utéct.“

Paní Morganová potáhla nesouhlasně nosem.

„Stávají se věci...“ začala.

„Nikoliv mně a rozhodně ne zázraky,“ smála se Lydia, „a nevím ani, jestli se chci vdát. Musím nejdřív zaplatit všechny ty účty a než je zaplatím, bude ze mě šedovlasá stará dáma.“

Lydia dopila čaj a oblékala se do divadla, když se bytná vrátila.

„Zapomněla jsem vám říct, slečno," pravila, „že tu byl odpoledne nějaký pán s dámou a ptal se po vás."

„Pán s dámou? Kdo to byl?"

„Nevím, slečno. Právě jsem ležela a otvírala jim služebná. Dala jsem jí rozkaz, aby každému řekla, že nejste doma."

„Řekli jí své jméno?"

„Ne, slečno. Ptali se jen, zda tu bydlíte a mohou-li s vámi mluvit."

„Hm!" zamračila se Lydia. „Zajímalo by mě, co jsme jim dlužní!"

Pustila návštěvu z hlavy a cestou do divadla zavolala do redakce, kolik skic potřebují.

Telefon vzal noční redaktor.

„Jo, abych nezapomněl," dodal, „ptal se tu po vás někdo. Našel jsem na stole vzkaz, když jsem přišel. Nějací vaši staří přátelé, kteří by s vámi chtěli mluvit. Brand jim řekl, že jdete večer do Erving Theatre kreslit, tak je tam asi uvidíte."

„Kdo to byl?" ptala se Lydia udiveně.

Měla málo přátel, ať starých, nebo nových.

„Nemám tušení," zněla odpověď.

V divadle neviděla nikoho, koho by znala, přestože se rozhlížela kolem sebe a ani v přestávkách se k ní nikdo nepřiblížil.

Napravo v řadě před ní seděli dva lidé, kteří si ji zvědavě prohlíželi, když vstoupila. Muž měl asi padesát, byl velmi tmavý a lysý. Jeho pleť měla barvu mědi, ač bylo zřejmé, že je Evropan, protože oči, které se na ni dobrosrdečně usmívaly skrz silné brýle, byly modré, ale tak světlé, že proti mahagonové tváři vypadaly téměř bílé.

Dívka vedle něho byla světlá a Lydiině uměleckému oku neobyčejně lahodila. Její vlasy tvořily korunu z jemného zlata a jejich barva byla přirozená. Lydia měla dost zkušeností, než aby se mohla zmýlit. Rysy dívčí tváře byly pravidelné a bezvadné. Mladá umělkyně si pomyslila, že v životě neviděla ústa, která by se tak dokonale podobala Amorovu luku. Dívka měla v sobě něco tak svěže, křehce nevinného, že k ní Lydia ihned pocítila sympatie a stěží udržela oči na jevišti. Zdálo se, že neznámá se o ni také zajímá, protože ji Lydia dvakrát přistihla, že se na ni ohlíží. Začala ji mučit zvědavost, kdo to asi je. Dívka byla krásně oblečená a kolem šíje se jí vinul platinový řetízek, který spojoval úctyhodnou řadu velkých smaragdů.

Lydia se pracně soustředila na práci s blokem na kolenou, kreslila bizarní kostýmy, které měly probudit mírný zájem veřejnosti o hru, a na chvíli úplně zapomněla na čarovnou neznámou.

Po představení prošla vestibulem a přitáhla si chatrný plášť pevněji k tělu. Noc byla ledová a jihovýchodní vítr vháněl mokré vločky sněhu až do vestibulu. Pozemskými statky obdaření návštěvníci divadla opatrně tančili břečkou k čekajícím autům, do mezer v řadách vozů najížděly taxíky, dvířka bouchala, hučely zmatené povely spěchajících vrátných. Konečně zavládl aspoň jakýs takýs pořádek.

„Taxi, slečno?“

Lydia zavrtěla hlavou. Autobusem se do Fleet Street dostane také. Ale projely již dva, nabité k prasknutí, když u chodníku zastavil luxusní vůz. Řidič se vyklonil z okénka a vykřikl:

„Je tady slečna Bealová?“

Dívka sebou trhla, ale rychle se vzpamatovala a popošla k autu.

„Já jsem Bealová," řekla.

„Váš vydavatel mě pro vás posílá," řekl muž rázně.

Majitel Megaphonu měl na svědomí mnoho výstředností. O jejích kresbách vynášel takové soudy, že se vždy otřásla, když si na ně vzpomněla. Budil ji uprostřed noci, aby šla na maškarní ples, ale ještě nikdy se nedopustil ničeho tak lidského, jako že by pro ni poslal vůz. Bez váhání vklouzla do tepla.

Okénka byla zalepená sněhem. Lydia viděla jen zamžená světla míhající se kolem, z čehož usoudila, že taxi jede hodně rychle. Otřela orosené sklo a pokusila se vyhlédnout ven. Pak zkusila okénko spustit, ale marně. Náhle vyskočila a rozzlobeně zabušila na vnitřní sklo, které ji oddělovalo od řidiče. Uvědomila si totiž, že nepochybně jedou po mostě. A cestou do Fleet Street se žádný most nevyskytoval.

Pokud řidič klepání slyšel, nevšímal si ho. Vůz teď jel ještě rychleji. Opět hněvivě zaklepala na okno. Dosud byla jen rozzlobená, ale pojednou pocítila strach. Když se pokusila otevřít dveře, zjistila, že jsou zavřené zvenčí. Škrtla zápalkou a viděla, že okénka jsou pevně přišroubovaná – okraj dírky, kterou prošel šroub, byl drsně čerstvý a hlavice šroubu byla jasně lesklá.

Deštník neměla – do divadla ho nikdy nenosila – ani nic hutnějšího než plnicí pero. Mohla rozbít okno střevícem, ale váhala, zda se o to má pokusit. Náhle ji pocit zmatku opustil a ona byla opět sama sebou. Nebyla unášena. Takové věci se ve dvacátém století stávají leda v senzačních románech. Zamračila se. Skoro totéž již dnes někomu řekla – paní Mor-

ganové, která vykládala o romantickém sňatku. Ovšem, že se nestalo nic zlého. Řidič ji přece vyvolal jménem. Vydavatel s ní patrně chtěl mluvit doma, bydlel někde v Jižním Londýně, jak si vzpomněla. To vysvětlovalo všechno. Ale přesto jí instinkt říkal, že se děje něco neobvyklého, že jí hrozí nějaká nepříjemnost.

Pokusila se vypudit tu myšlenku z hlavy, ale byla příliš živá, příliš neodbytná.

Ještě jednou zkusila dvířka a pak si všimla slabé, odražené záře na polstrování stříšky. Vyhlédla ven zadním okénkem a spatřila dva silné reflektory pár yardů za taxíkem. Jelo za nimi auto, zahlédla jeho obrysy, když míjeli pouliční svítilnu.

Byli nyní na jedné z londýských výpadovek. Na jedné straně silnice rozeznávala stromy a dlouhý, šedý plot. Ještě když se dívala z okna, auto za nimi prudce vyrazilo kupředu, předjelo je a ona s pocitem opuštěnosti sledovala jeho zadní vzdalující se světla. Ale pojednou, než si uvědomila, co se vlastně děje, velký vůz vpředu zvolnil, otočil se a zatarasil silnici. Taxík s prudkým trhnutím, které odhodilo dívku na okno, zastavil. V matném světle viděla dvě postavy, slyšela hlasy a náhle se dvířka rázně otevřela.

„Pojdte laskavě ven, slečno Bealová," vyzval ji jemný hlas. Muž, jemuž patřil, stál vedle řidiče.

„Můžete se vrátit ke svým přátelům a říct jim, že slečna Bealová je v dobrých rukou," řekl druhý z jejích zachránců, mladík v plášti do deště. „Můžete také zapálit jednu nebo dvě svíčky před svým oblíbeným svatým za to, že jste živ." „Nevím, o čem mluvíte," řekl řidič zamračeně. „Vezu tuhle slečnu do redakce."

„Od kdy je Daily Megaphon vydáván na špinavém předměstí?“ zeptal se neznámý zdvořile.

„Pojďte, slečno Bealová.“ obrátil se k dívce a smekl klobouk. „Slibuji vám pohodlnější jízdu, i když se vám nemohu zaručit, že její konec bude méně šokující.“

3

Muž, který otevřel dvířka, byl podsaditý, statný člověk středních let. Vzal dívku jemně za ruku a ona ho bez jediné otázky následovala k automobilu vpředu. Muž v nepromokavém plášti šel za nimi. Vše se odehrálo beze slov a Lydia byla příliš užaslá, aby se vyptávala, pokud se vůz nevydal na zpáteční cestu. Pak se mladší muž zasmál.

„Mazaní, Rennette!“ řekl. „Říkám vám, ti lidé jsou nelidsky prohnaní!“

„Já nejsem velkým obdivovatelem jejich schopností,“ řekl starší muž nevrle a mladík, sedící proti dívce, se znovu zasmál.

„Musíte mít objektivní zájem, můj milý. Pokud jde o mne, já se jim obdivuji. Přiznávám se, že mě polekali, když jsem si uvědomil, že slečna Bealová to taxi nezavolala, nýbrž že na ni bylo políčeno, ale přesto všechno se jim obdivuji.“

„Co to znamená?“ zeptala se zmatená dívka. „Jsem tak popletená – kam jedeme teď? Do redakce?“

„Obávám se, že do redakce se už dnes nedostanete,“ řekl mladší muž klidně, „a je prakticky nemožné vysvětlit vám, proč jste byla vlastně unesena.“

„Unesena?“ vydechla dívka. „Chcete mi tvrdit, že ten muž...“

„Odvážel vás na venkov,“ řekl její společník klidně. „Pravděpodobně by jel celou noc a pak vás nechal vězet v některém zastrčeném a opuštěném koutě. Nemyslím, že vám chtěl ublížit – ti lidé se nikdy nevydávají do zbytečného nebezpečí a potřebovali vás odklidit jen pro dnešní noc. Jak se dověděli, že jsme vybrali vás, to nechápu,“ řekl. „Můžete to nějak vysvětlit, Rennette?“

„Vybrali mne?“ opakovala Lydia. „Vážně se mi zdá, že mám právo na nějaké vysvětlení a nemáte-li nic proti tomu, byla bych ráda, kdybyste mě dovezli zpátky do redakce. Mám místo, které si musím udržet,“ dodala chmurně.

„Šest liber týdně a pár guineí zvlášť za ilustrace,“ řekl muž v nepromokavém plášti. „Věřte mi, slečno Bealová, z toho nikdy své dluhy nezaplatíte, ani kdybyste žila sto let.“

Chvíli nebyla schopna slova.

„Zdá se, že jste dobře informován o mých soukromých věcech,“ řekla konečně.

„Daleko víc, než tušíte.“

Vycítila, že se ve tmě usmívá a jeho hlas byl tak mírný a omluvný, že se nemohla urazit.

„Za posledních devět měsíců bylo u soudu zaznamenáno třicet devět platebních příkazů proti vám a v minulém roce dvacet sedm. Žijete přesně za třicet šilinků týdně a celý zbytek jde na dluhy po vašem otci.“

„Jste drzý!“ odsekla dívka.

„Ve skutečnosti nejsem ani trochu drzý. Ale abych nezapomněl, jmenuji se Glover – John Glover od firmy Rennett, Glover a Simpson. Pán vedle vás je pan Charles Rennett, můj

starší společník. Jsme firma právních zástupců, ale jak dlouho ještě budeme firmou," dodal významně, „to záleží z velké části na vás."

„Na mně?" upřímně se divila Lydia. „No já nemohu říct, že bych měla právníky nějak zvlášť ráda..."

„To chápu," zamručel Glover.

„Ale rozhodně nechci zlikvidovat vaši firmu," dokončila.

„Ta věc je trochu komplikovanější," ozval se Rennett. „Fakt je, že jednáme úplně nezákonně, slečno Bealová, a sdělíme vám podrobnosti činu, který hodláme provést a který by nás mohl zničit, kdybyste nás udala policii. Vidíte tedy, že toto dobrodružství je momentálně daleko vážnější pro nás než pro vás. A jsme tady!" řekl, než se Lydia zmohla na otázku.

Auto zabočilo na úzkou cestu, projelo stromořadím a zastavilo před sloupovým vchodem velkého domu.

Rennett pomohl dívce vystoupit a odvedl ji do rozlehlé haly.

„Tudy se jde, dovolte, povedu vás," řekl mladší muž.

Otevřel dveře a dívka se ocitla ve velkém přijímacím pokoji, elegantně zařízeném a osvětleném dvěma stříbrnými lustry.

Vstříc jí šla starší dáma.

„To je moje žena, – slečna Bealová," představil je Rennett.

„Tedy jste tu mladou dámu našli," vlídně se usmála paní Rennettová. „A co si slečna Bealová myslí o vaší nabídce?"

Vtom vstoupil Glover, bez dlouhého pláště a bez klobouku, a Lydia viděla, že je to mladík, jakých univerzity chrlí tisíce. Přitom byl hezký, jak podvědomě zaregistrovala, a v jeho očích bylo něco, co budilo důvěru. Kývl s úsměvem paní Rennettové a obrátil se k dívce.

„Nuže, slečno Bealová, nevím, mám-li vám podat vysvětlení já, nebo chce-li mi můj vážený kolega ušetřit námahu ...“

„Já ne,“ řekl starší muž chvatně. „Moje drahá,“ obrátil se k manželce, „myslím, že odejdeme, aby mohl Jack s mladou dámou promluvit.“

„Copak to ještě neví?“ divila se paní Rennettová a Lydia se usmála, ačkoli jí nebylo veselo.

Možná ztráta zaměstnání, znepokojující dobrodružství tohoto večera a nyní tato další záhada, to vše jí útočilo na nervy.

Glover čekal, až se dveře zavřely, a zdálo se, že s výkladem nespěchá. Stál zády ke krbu, kousal se do rtů a upíral oči zamyšleně na koberec.

„Nevím, jak vlastně začít, slečno Bealová.“ řekl. „A teď, když jsem vás poznal osobně, začínají mě hryzat výčitky svědomí. Ale myslím, že budu muset začít od začátku. Předpokládám, že jste slyšela o Bulfordově vraždě?“

„O Bulfordově vraždě?“ vytřeštila na něho dívka oči. „Ale ovšem, kdekdo o ní slyšel.“

„Naštěstí tedy není nutné, abych vám vysvětloval všechny okolnosti,“ řekl Jack Glover a zkřivil tvář odporem.

„Vím jen to,“ ozvala se dívka, „že Bulford byl zavražděn jakýmsi Meredithem, který na něho žárlil, a že Meredith, když vypovídal u soudu, se zachoval ohavně ke své snoubence.“

„Správně,“ přikývl Glover a v očích mu zajiskřilo. „Jinými slovy, popřel domněnku, že byl žárlivý, a přísahal, že řekl slečně Briggerlandové, že se s ní nemůže oženit a že dokonce ani nevěděl, že se Bulford té dámě dvořil.“

„Řekl to, aby si zachránil život,“ řekla Lydia klidně.

„Slečna Briggerlandová přísahala, že se takový rozhovor mezi nimi neodehrál."

Glover znovu přikývl.

„Vám však není známo, slečno Bealová," pravil vážně, „že Jeana Briggerlandová je Meredithova sestřenka a nestanou-li se jisté věci, zdědí větší část šesti set tisíc z Meredithova dědictví. Meredith, musím vám vysvětlit, je jedním z mých nejlepších přátel a fakt, že si nyní odpykává trest doživotního vězení, nic na našem přátelství nemění. Stejně jistě jako vím, že tu sedíte, vím i to, že Bulforda nezabil, jako jsem ho nezabil já. Jsem přesvědčený, že celá ta záležitost je hnusné spiknutí, jímž měl být připraven o život nebo svobodu. Můj společník je téhož názoru. Je pravda, že Meredith byl s tou dívkou zasnoubený, zjistil však o ní a o jejím otci věci, které jim nečinily velkou čest. Nikdy do ní nebyl opravdu zamilovaný, třebaže je krásná, a k nabídce sňatku byl vmanipulován. Když poznal, jak se věci mají, a slyšel pár podivných historek o Briggerlandovi a jeho dceři, zrušil zasnoubení. A ten večer jí to šel říct."

Dívka poslouchala jeho vyprávění s údivem.

„Nechápu, co to všechno má co společného se mnou," řekla a Jack Glover opět kývl hlavou.

„Chápu vás," řekl, „ale povím vám ještě další část příběhu, o které veřejnost nic neví. Meredithův otec byl výstřední člověk, jenž věřil v časná manželství. Podmínkou jeho závěti je, že nebude-li Meredith ženatý do svých třicátých narozenin, peníze připadnou jeho sestře, nebo jejím dědicům a následníkům. Jeho sestra byla paní Briggerlandová, která je po smrti. Jejími dědici jsou její manžel a Jeana Briggerlandová."

Nastalo ticho. Dívka hleděla zadumaně do ohně.

„Jak starý je pan Meredith?“

„V pondělí mu bude třicet,“ řekl Glover klidně, „a je tedy nutné, aby byl do pondělka ženatý.“

„Ve vězení?“

Zavrtěl hlavou.

„Kdyby to šlo, bylo by možné zařídit i to, ale tajemník ministerstva vnitra z jakéhosi důvodu odmítá použít svého vlivu v té věci a rozhodně odmítl dát svůj souhlas k takovému sňatku. Opírá své námitky o veřejné mínění a řekl bych, že ze svého hlediska má pravdu. Meredith si musí odsedět dvacet let.“

„Jak tedy ...“ začala Lydia.

„Dovolte, abych vám vyložil ten příběh srozumitelněji,“ usmál se Glover. „Věřte mi, slečno Bealová, nejsem tím plánem tak nadšený, jako jsem byl. Kdyby se nám náhodou,“ mluvil rozvážně, „podařilo přivést zítra ráno Jamese Meredithа do tohoto domu, provdala byste se za něj?“

„Já?“ vydechla. „Provdat se za člověka, kterého jsem nikdy neviděla ... za vraha?“

„Nikoliv za vraha,“ odporoval jí mírně.

„Ale to je nesmyslné, nemožné!“ namítala. „Proč já?“

Chvíli mlčel.

„Když jsme tento plán připravovali, hledali jsme někoho, pro koho by byl takový sňatek výhodný,“ řekl pomalu. „Byl to Rennettův nápad, abychom prošli zápisy městského občanského soudu, nenajdeme-li v nich dívku, která potřebuje peníze. Nalezli jsme čtyři, z nichž jen jedna byla přijatelná, a to jste vy. Nepřerušujte mě ještě okamžik, prosím,“ řekl a zvedl výstražně ruku, když chtěla promluvit. „Důkladně jsme se na vás přeptali, vlastně až příliš důkladně,

protože Briggerlandovi vyčenichali podraz a sledovali nás celý týden. Víme o vás, že nejste zasnoubená, víme, že máte značné dluhy, a víme i to, že nejste omezována ve svém rozhodování a jednání příbuznými nebo přáteli. Nabízíme vám, slečno Bealová – a věřte mi, je mi trapné, že jsem prostředníkem této nabídky – pět tisíc liber ročně doživotně, dvacet tisíc na dlaň a záruku, že od okamžiku sňatku nebudete svým manželem obtěžována."

Lydia poslouchala jako ve snu. Zdálo se jí to neskutečné. Za chvíli se probudí a před ní bude stát paní Morganová s šálkem čaje v jedné ruce a s talířkem jejích nestravitelných zákusků ve druhé. Takové věci se nestávají, říkala si, a přece tu ten mladík stál opřený o krb a vysvětloval jí všedním, konverzačním tónem nabídku, která patřila výhradně do říše románů, a to ještě nepříliš pravděpodobných.

„Je to tak náhlé," řekla za chvíli. „Musím si to všechno rozvážit a jestliže je pan Meredith ve vězení ..."

„Pan Meredith není ve vězení." řekl Glover klidně. „Byl propuštěn před dvěma dny do nemocnice na lehkou operaci. Z nemocnice v noci uprchl a momentálně je tady v tomto domě."

Nebyla schopna slova, jen třeštila oči, a on pokračoval:

„Briggerlandovi vědí, že uprchl. Nejspíš si domysleli, že je zde, protože jsme byli dnes odpoledne poctěni policejní návštěvou a celý dům i zahrada byly prohledány. Vědí samozřejmě, že pan Rennett a já jsme byli jeho právními zástupci a my jsme je očekávali. Jak unikl jejich pozornosti, to sem nepatří. Takže, slečno Bealová, co mi odpovíte?"

„Nevím, co říct," potřásala bezradně hlavou. „Vím, že sním a kdybych měla odvahu pořádně se štípnout, probudila

bych se. Ale jaksi se mi nechce probouzet se, je to tak kouzelně nemožné."

Usmál se.

„Mohla bych mluvit s panem Meredithem?"

„Ne, až zítra. Mohu dodat, že jsme provedli všechny přípravy k vašemu sňatku, povolení je vyzvednuté a zítra ráno v osm hodin – sňatky před osmou nebo po třetí hodině jsou v této zemi mimo zákon – přijde duchovní a odbyde se obřad."

Nastalo dlouho ticho.

Lydia seděla na kraji židle, s lokty na kolenou a s tváří v dlaních.

Glover na ni hleděl vážně, soucitně a v duchu si spílal za svůj pitvorně nesmyslný plán. Dívka zvedla hlavu.

„Myslím, že to udělám," řekla unaveně. „Ale zmýlil jste se v množství soudních příkazů, bylo jich za dva roky sedmdesát pět. A já už jsem tak uštvaná."

„Děkuji vám," řekl Glover zdvořile.

4

Celou noc proseděla v malé ložnici, do které ji dovedla paní Rennettová, přemýšlela, přemýšlela a přemýšlela. Nemohla spát, většinu noci chodila sem a tam od okna ke dveřím a probírala v duchu úžasné postavení, v němž se ocitla. Na manželství nikdy vážně nemyslela a takové manželství jako toto ji vůbec neděsilo, snad by je dokonce přijala s úlevou, kdyby předehra k němu byla poněkud méně šokující.

Vyhlídka, že bude vdaná jen podle jména, neboť manžel bude na příštích dvacet let za vězeňskou zdí, ji netrápila ani neděsila. Jaksi přijala Gloverovo prohlášení, že Meredith je nevinen, bez výhrad. Bavila se představou, co řekne paní Morganová, a jaké pozdvižení vypukne v redakci. Nebyla obzvlášť zamilovaná do své práce, a proto jí nebude zatěžko vzdát se jí a věnovat se plně studiu umění. Pět tisíc liber ročně! Bude moci žít v Itálii, studovat u nejlepších mistrů, mít své vlastní auto – možnosti se zdály neomezené – a nevýhody?

Pokrčila rameny, když si již po dvacáté odpověděla na tuto otázku. Jaké nevýhody na tom byly? Nebude se moci provdat, ale vždyť se stejně nechtěla vdávat. Říkala si, že není z těch dívek, které se zamilují, byla příliš samostatná, příliš zkušená a znala až příliš dobře muže a jejich slabosti.

„Bůh chce, abych zůstala starou pannou," řekla si v duchu.

V sedm hodin ráno – šedé, neveselé ráno to bylo – přišla paní Rennettová s čajem.

„Obávám se, že jste nespala, moje drahá," řekla s pohledem na postel. „Je to pro vás velmi trapné, že?"

Položila ruku dívce na ramena a jemně je stiskla.

„A je to trapné pro nás všechny," řekla se smutným úsměvem. „Obávám se, že se všichni dostaneme do hrozných nepříjemností."

To napadlo dívku také, když si vzpomněla na to, co jí Glover vylíčil.

„Nepoškodí vás to, když se úřady dovědí, že jste pomáhali vězni při útěku?" zeptala se.

„Při útěku, má drahá?" Tvář paní Rennettové strnula jako škraboška. „Neslyšela jsem nic o žádném útěku. Vím jen to,

že ubohý pan Meredith předvídal, že mu ministerstvo vnitra povolí oženit se a vykonal v tomto domě přípravy k sňatku. Jak se sem pan Meredith dostane, o tom nemáme ani tušení," řekla diplomatka a Lydia se proti své vůli usmála.

Půl hodiny se připravovala a když hodiny odbíjely osmou, ozvalo se znovu zaklepání na dveře. Byla to opět paní Rennettová. Byla poněkud pobledlá a rty se jí chvěly.

„Čekají," řekla.

Lydia byla vtělený klid, když vstoupila do přijímacího pokoje.

Čekali tam čtyři muži. Glovera a Rennetta znala. Ve třetím muži poznala podle kněžského límečku duchovního. Soustředila se tedy na čtvrtého: Byl hubený, neholený, vlasy měl krátce ostříhány, tvář a tělo vychrtlé, takže šaty na něm visely. Jejím prvním pocitem byl odpor; druhým soucit. James Meredith, kdo jiný to mohl být, vypadal žalostně nemocně. Když vešla, otočil se prudce a upřeně se na ni zadíval, pak pokročil rychle k ní a podával jí hubenou ruku.

„Slečna Bealová, že ano?" řekl. „Je mi líto, že se poznáváme za tak nepříjemných okolností. Vysvětlil vám Glover všechno?"

Přisvědčila.

Jeho hluboké oči ji magneticky přitahovaly.

„Rozumíte podmínkám? Řekl vám Glover, proč se tento sňatek musí uzavřít?" zeptal se a snížil hlas. „Věřte mi, jsem vám upřímně vděčný, že jste svolila."

Bez okolků přistoupil k místu, kde čekal kněz.

„Začneme hned," řekl.

Obřad se zdál dívce tak neskutečný, že si ani neuvědomovala, co znamená, ani když jí Meredith navlékl prsten (pří-

liš velký, neboť Jack Glover neměl nejlepší odhad). Poklekla, aby přijala slavnostní požehnání, pak se pomalu zvedla a ohlédla se na svého manžela.

„Bojím se, že na mě jdou mdloby," řekla.

Duchapřítomný Jack Glover ji zachytil a odnesl k pohovce. Probudila se se zmateným pocitem, že se někdo snaží hypnotizovat ji. Když otevřela oči, hleděla do zachmuřené tváře Jamese Mereditha.

„Je vám lépe?" zeptal se úzkostlivě. „Obávám se, že za sebou máte krušné chvíle. A vůbec jste nespala, že paní Rennettová?"

Paní Rennettová zavrtěla hlavou.

„No, dnes v noci se vyspíte lépe než já," usmál se a obrátil se k Rennettovi. „Pane, musím se vám před svědky přiznat, že jsem uprchl z nemocnice, kam jsem byl díky laskavosti tajemníka ministerstva vnitra propuštěn. Když jsem vám tvrdil, že jsem dostal povolení přijít dnes ráno do tohoto domu a oženit se, lhal jsem vám."

„To nerad slyším," řekl Rennett zdvořile. ‚A je ovšem mou povinností předat vás policii, pane Meredithe."

To vše bylo součástí hry. Dívka pozorovala divadlo s vědomím, že výstup byl předem nacvičen, aby byl Rennett a jeho společník zproštěn spoluviny na útěku.

Sotva Rennett domluvil, někdo zabušil na domovní dveře a Jack Glover spěchal do haly otevřít. Ale nebyl to strážník, jak očekával. Na prahu stála dívka ve velkém sobolím kožichu, zakutaná až po oči. Prodrala se kolem Jacka, proběhla halou a vrazila do přijímacího pokoje.

Rozechvělá Lydia okamžitě návštěvnici poznala. Byla to ta krasavice, kterou viděla včera večer v divadle.

„Co pro vás můžeme udělat?“ zeptal se posměšně a chladně Glover.

„Chci Mereditha,“ řekla dívka stručně a Glover se zasmál.

„Mereditha chcete už dost dlouho, slečno Briggerlandová,“ řekl, „a můžete chtít dál. Přišla jste bohužel poněkud pozdě.“

Dívčiny oči se zastavily na knězi.

„Pozdě?“ opakovala. „Je tedy už ženatý?“

Kousla se do rudých rtů a kývla hlavou. Pak se podívala na Lydii, ale její modré oči byly bez výrazu.

Meredith zmizel. Lydia se zmateně rozhlížela a uvažovala, zda se snad sám nešel udat na policii, když se ozval výstřel.

Dolehl sem zvenčí a při jeho ozvěně Glover prolétl dveřmi, proběhl síní a vyrazil ven. Sněžilo a nikde nebylo ani stopy po živém tvoru. Jack běžel po chodníku kolem domu, zabočil za roh a vběhl do křoví. Tady sníh neležel a Glover se prodíral zahradní pěšinou, která se vinula mezi hustými keři vavřínu a končila u kůlny na nářadí. Tam se zarazil. Na zemi ležel muž s rozhozenýma rukama, hlavu v kaluži krve a v sinalých prstech revolver.

Byl to James Meredith a byl mrtev.

5

Jack Glover uslyšel kroky blížící se po pěšině a když se otočil, spatřil muže, v jehož celém zevnějšku bylo vepsáno: „detektiv“. Jack se obrátil a zadíval se opět na mrtvolu.

„Kdo to je?“ zeptal se policista ostře.

„James Merdith," odpověděl Jack.

„Sebevražda?" zeptal se policista.

Jack neodpověděl, sledoval inspektora, jenž zběžně ohledával mrtvolu. Kulka vnikla do lebky nad levým spánkem.

„To je velmi nepříjemné, pane Glovere," řekl policejní úředník přísně. „Můžete vysvětlit, jak to, že ten muž byl tady?"

„Přišel se oženit," odpověděl Jack tupě. „Chápu, že vás to překvapuje, ale je to fakt. Byl oddán před necelými deseti minutami. Pojďme do domu a já vám to všechno vysvětlím."

Policista zaváhal, ale v tom se objevil jeho kolega a Jack je odvedl zadními dveřmi do Rennettovy pracovny.

Právník tam na ně čekal a byl sám.

„Pokud se nemýlím, jste inspektor Colhead ze Scotland Yardu," řekl Glover.

„Ano, to jsem," přikývl úředník. „Mezi námi, pane Glovere, být vámi, neříkal bych teď nic, co bych nebyl ochoten nechat veřejně ověřit."

Jack odměnil výstrahu slabým úsměvem a pustil se do příběhu o sňatku.

„Mohu vám říct jen to," odpověděl na další otázku, „že pan Meredith přišel do tohoto domu ve tři čtvrti na osm dnes ráno a udal se mému společníkovi. Přesně v osm hodin, jak je vám velmi dobře známo, pan Rennett telefonoval do Scotland Yardu a oznámil, že pan Meredith je zde. Mezitím byl oddán s touto dámou."

„Kněz u vás byl na návštěvě také náhodou?" zeptal se policista jízlivě.

„Ten tu byl náhodou na návštěvě," řekl Jack klidně, „protože jsem ho požádal, aby tu byl. Věděl jsem, že bude-li to

v lidských silách, pan Meredith přijde do tohoto domu a že jeho touhou je oženit se z důvodů, které vám vysvětlí můj společník."

„Pomohl jste mu uprchnout?" usmál se detektiv.

Jack potřásl hlavou.

„Mohu zcela po pravdě odpovědět, že jsem mu nepomohl, stejně jako mu nepomohl tajemník vnitra, když souhlasil s jeho hospitalizací."

Brzy potom se detektiv vrátil do kůlny a Jack se svým společníkem osaměli.

„Takže – co se stalo?" zeptal se Rennett třesoucím se hlasem.

„Je mrtev," řekl Jack klidně.

„Sebevražda?"

„Spáchal sebevraždu Bulford?" zeptal se Jack.

„Kde je anděl?"

„Nechal jsem ji v přijímacím pokoji se svou ženou a slečnou Bealovou."

„Paní Meredithovou," opravil ho Jack klidně.

„To celou věc komplikuje," řekl Rennett, „ale myslím, že z našeho dílu nepříjemností vyvázneme, jakkoli černé to pro nás teď vypadá."

Všechny tři ženy nalezli v přjímacím pokoji. Lydia jim vyšla vstříc, bledá jako smrt.

„Co se stalo?" vyhrkla a četla v jejich obličejích. „Není mrtvý?" vydechla.

Jack přikývl, ale oči upíral na druhou dívku. Její krásné rty poklesly, v očích se zračila bolest a žal, nad nimiž se v něm zatajil dech.

„Zastřelil se?" zajíkla se.

„Jediná věc, kterou jsem si jistý," řekl Jack a Lydia se otřásla nad krutostí v jeho hlase, „je, že jste ho nezastřelila vy, slečno Briggerlandová."

„Jak se opovažujete!" vzplála Jeana Briggerlandová a tváře jí zalil prudký ruměnec.

„Odvážím se říci hodně," řekl Jack. „Ptala jste se, zda je to sebevražda, a já vám říkám, že ne. Je to vražda. James Merdith byl nalezen s revolverem v pravé ruce a byl střelen do levého spánku. Jestliže mi vysvětlíte, jak mohl něco takového dokázat člověk, který držel zbraň normálním způsobem, přijmu vaši teorii o sebevraždě."

Nastalo mrtvé ticho.

„Kromě toho," pokrčil Jack rameny, „Jimmy neměl revolver."

Jeana Briggerlandová chvíli stála se skloněnou hlavou a sevřenými rty. Pojednou pohlédla na Jacka.

„Vím, jak vám je, pane Glovere," řekla mírně. „Dobře chápu, že mě nenávidíte, když věříte všem těm špinavostem, které mi připisujete."

Její ústa se zachvěla a hlas se zastřel žalem.

„Milovala jsem Jamese Mereditha," řekla, „a on miloval mne."

„Tolik vás miloval, že se oženil s jinou," prohodil Jack Glover a Lydia byla pohoršená.

„Pane Glovere," řekla vyčítavě, „skutečně si myslíte, že říkat takové věci je vhodné, když je ubohý pan Meredith mrtev?"

Zvolna se k ní obrátil a ona zahlédla v jeho veselých očích tvrdost, které si dřív nevšimla.

„Slečna Briggerlandová nám řekla, že ji nenávidím," řekl

suše, „čímž neřekla nic jiného než pravdu. Nenávidím ji víc, než je možné pochopit – paní Meredithová." Položil důraz na její nové jméno a dívka se zachvěla. „A jednoho dne, pokud mne indicionáři ušetří..."

„Indicionáři," přerušila ho Jeana Briggerlandová. „Nerozumím vám."

Jack Glover se zasmál a nebyl to příjemný smích.

„Snad jednou porozumíte," řekl. A pokud se týká toho, že jste ubohého Jimmyho milovala – no, to víte sama nejlépe. Snažím se být k vám zdvořilý, slečno Briggerlandová, a neoperuji faktem, že jste přišla příliš pozdě, abyste mohla překazit jeho svatbu! A chcete vědět, proč jste přišla pozdě?" Jeho oči se opět smály. „Protože jsem požádal vikáře od svatého Petra, aby zde byl v devět hodin ráno. Ale dobře jsem věděl, že vaše armáda špehounů vyčenichá hodinu sňatku a vy že se postaráte, abyste tu byla dřív. A tak jsem tajně poslal pro svého starého přítele z Oxfordu, aby tady byl v osm a on se dostavil již večer."

Jeana sledovala jeho výklad bez zjevných známek hněvu, který by byl podle Lydiina mínění oprávněný.

„Nechtěla jsem překazit sňatek," řekla dívka měkce. „Jestliže se chtěl Jimmy raději oženit tímto způsobem s někým, koho vůbec neznal, mohu pouze přijmout jeho volbu." Obrátila se k Lydii a podala jí ruku. „Je mi velmi líto, že vás stihla tato tragédie, paní Meredithová. Smím vám přát víc štěstí, než jste měla dosud?"

Lydia byla dojatá její upřímností, raněná Gloverovou drsností a vřele stiskla malou ručku, která jí byla nabídnuta.

„Také já toho lituji," řekla nejistě. „Více kvůli vám než – pro cokoliv jiného."